

Stotnikovo pismo.

Končali smo bitko krvavo,
potihnil je grom topov,
pregledal sem vrste junakov:
Vaš sin več ne pride domov.

Ne jokajte, oče, za sinom,
ne bo Vam več njive oral,
ne bo več pšenice sejal,
na tujem je mrtev ostal. . .

Davorinov.

Vzdih.

*Le vojna, sama vojna
po glavi mi šumi,
in kamor pridem, vojna
vznemirja vse ljudi!*

*Ne s koso, temveč s stroji
kosi povsod zdaj smrt,
kot, da izpremeniti
ves svet v svoj hoče vrt!*

*Kaj žrtev so požrla
domača, tuja tla;
na zemlji pa odprta
še niso žrela vsa. . .*

*Otročkom, ki o strašnih
še ne vedo stvarih,
celó že z ličec gine
mladostni cvet in smeh!*

*O, Bog, vsaj teh nedolžnih
usmili se sirot
in z mirom skoraj reši
nadaljšnih jih grozot!*

Fr. Rojec.

Obljuba Gospodu.

Glej, Tebe bomo se držali
in šli s Teboj čez šum valov —
na pesku žgočem sladko spali
in k svojcem šli pojoč domo. . .
Sovrag naj zemlje nam naskoči,
Ti pahneš ga, in krvaveč
izgine zapuščen ponoči!
A k sebi dvigneš ga ljubeč,
ko se prijatelj v smrti loči,
odpašeš borb mu ljutih meč!

Fran Žgur.

